

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 10 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravištvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvó lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnohramnični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 15. junija 1917.

Št. 24.

V znamenju ravnopravnosti.

Prvi pogoj, da bo državni zbor nemoteno deloval, je nov poslovnik. To zahtevo so postavile nemške stranke, predno je bil sklican državni zbor. Ker so druge stranke na tem, da državni zbor deluje, še veliko bolj interesirane kakor nemške, se v tej zahtevi z Nemci popolnoma strinjajo; naši poslanci tem bolj, ker so ravno oni že svoj čas izpremembo poslovnika predlagali, pa so zadel na odpor radikalnih nemških strank.

Novi poslovnik je bil dne 6. t. m. tudi sprejet, proti glasovom nemškega Nationalverbanda. Ta je glasoval proti, ker je večina sprejela predlog češkega poslanca dr. Frante, da se morajo v bodoče sprejemati vsi govori v uradni stenografični zapisnik; torej tudi nemški govori. V zavesti, da je Avstrija država narodov in ne nemška država, so vse nemške stranke glasovale za Frantin predlog; proti so glasovali nemški nacionalci, krščanski socialci in nemški socialni demokratje. Predlog je bil sprejet z 203 proti 183 glasovom.

S tem sprejetim poedlogom so bili na mah razgaljeni in poraženi vsi znani nemški »predpogoji« za parlament. Ž njimi vred je bil poražen program Clam-Martinicove vlade. Podan je s tem jasen dokaz, da sedanja vlada nima za svoj program večine in da stoji na lončenih nogah.

Parlament je začel delovati v znamenju enakopravnosti.

Nemci so bili poparjeni in so napravljali načrte, in že je izza kulis prihajal glas: Wolfovi radikalci porabljajo to prilžnost, agitirajo proti parlamentu, do bi neustavnim potom dosegli svoje zahteve. Nemci so se postavili na stališče, da v tretjem branju ne bodo glasovali za izpremenjeni poslovnik, ako nemške stranke ne prekličejo ali ne izpremenijo lex Franta. Začela so se pogajanja. Vlada se je pošteno trudila, da bi Nemci dosegli svoj namen.

Šele zvečer se je posrečil poljskemu poslancu dr. Leonu posredovalni predlog, ki je kolikortoliko ugajal vsem. Predlagal je: lex (postava) Franta ostane neizpremenjena, zbornica pa sprejme resolucijo, v kateri izreče, kako se naj lex Franta v praksi izvaja. Nemški govori naj pridejo namreč v dobesednem nemškem prevodu v besedilo stenografičnega zapisnika, izvirno besedilo pa naj se objavi v posebnem drugem delu zapisnika.

Ta predlog je bil za vse stranke sprejemljiv. Zato so za poslovnik z lex Franta vred glasovali tudi krščanski socialci in nemški socialni demokratje, le Nationalverband je ostal v svoji osamelosti in s tem dokazal, koliko da mu gre za parlament.

Radikalci so stopili takoj v zvezo z ustavovno stranko in srednjo stranko v gosposki zbornici; doseči nameravajo, da gosposka zbornica ne bi sprejela zakona o poslovniku. Tega pa gosposka zbornica ne more storiti, ker se lex Franta ne nanaša na gosposko zbornico in ne na občevanje poslanske zbornice z gosposko zbornico. Kakšen poslovnik pa si hoče napraviti poslanska zbornica zase, je pa zgolj njena reč.

Ustavoverna stranka v gosposki zbornici je za nemški državni jezik in zato tudi za nemški poslovni jezik v zbornici; srednja stranka v gosposki zbornici se je izrekla, da bo šla z ustavovno stranko. Kljub temu pa ni prav nič verjetno, da bi se gosposka zbornica podala na opolzko radikalno pot Wolfovih pristašev in zavirala ali onemogočila parlamentarno življenje v državi. Iz zvala bi boj, ki bi ji ne bil ljub. Javnost bi se opravičeno vprašala: Zakaj pa še imamo gosposko zbornico, če ni drugega kakor coklja za ustavno delovanje?

Posl. dr. Krek je v imenu jugoslovanske delegacije na vladne načrte, obsežene v prestolnem govoru, dobro povdaril, »da se da sicer izpremeniti poslovnik, da pa ni mogoče izpremeniti številnega razmerja narodov v državi. Volja narodov, ki hočejo živeti, se ne da izpremeniti. Kdor to poizkuša, ta je sovražnik države!« Te besede veljajo ravnotako vladi kakor strankam v parlamentu in gosposki zbornici.

V znamenju ravnopravnosti je mogoče narediti v monarhiji narodno spravo, v znamenju ravnopravnosti je pa tudi mogoče napraviti konec grozni vojski. Kdor je zoper narodno ravnopravnost, je tudi zoper mir! To si naj še posebno zapomnijo socialni demokratje, da ne bodo drugače govorili, kakor pa delali! Kdor oficijelno izjavlja, da je za ravnopravnost vseh narodov in da bo doma podpiral prizadevanja Jugoslovancev za njihovo narodno avtonomijo, doma pa nastopa na postavodajnem mestu zoper ravnopravnost, ta ni niti odkrit niti resen. Ne po praznih besedah, ampak po dejanjih bomo sodili socialne demokratje.

Kar se je ob navzočnosti nepozabne visoke dvojice: cesarja Franca Jožefa I. in cesarice Elizabete, dne 9. septembra 1856 položil temeljni kamen mogočnemu kamenitemu mostu čez Zilico pri Podkloštru pa noter do dne 4. junija 1917, prebivalstvo iz Podkloštra in okolice ni imelo srečne prilike pozdraviti svoje ljubljene cesarice v svoji sredi.

Cesarica Zita med pogorelci v Pečah.

Dne 4. junija pa je po dolgih letih zopet bivala avstrijska cesarica v župniji Podklošter! Mladostna cesarica Zita je ta dan v svoji vzgladni pozornosti in materinskem sočutju za trpeče ljudstvo stopila med nesrečne vaščane v Pečah, ki so dne 18. maja skoro do tal pogoreli. Po 60 letih se je zopet dotaknila noga avstrijske cesarice podkloštarskih tal. A to pot sredi krvave vojske, da prinese tolažbo nesrečnim pogorelcem!

Za obisk Njenega Veličanstva cesarice Zite se je zvedelo še le zvečer pred njenim dohodom. Drugi dan se je odela vas Peče — kolikor je pač mogoče — v praznično obleko. Raz hiš, katerim je prizanesel ogenj, so plapolale zastave, ljudstvo pa se je zbiralo za sprejem svoje cesarice. Ob določeni uri se je uredila šolska mladina v vrste. Za šolarji in poleg njih pa se je postavilo ljudstvo. Vreme je bilo krasno. Ob 10¹⁵ uri se prikaže ob ovinku sem od Beljaka prvi avtovoz, za njim drugi — tretji — četrti. — Zašumelo je med ljudstvom: Cesarica prihaja — in v tem so se že ustavili avtomobili vsak na svojem mestu. — Voz Njenega Veličanstva je bil naenkrat obsut s cvetjem, ljudstvo in mladina je z vzkliki pozdravljala cesarico, ki se je na vse strani ljubeznivo zahvaljevala. — Po kratkem pozdravu od županstva so bili njenemu Veličanstvu predstavljeni g. župnik podkloštarski, g. nadučitelj, g. župan ter drugi udje pomožnega odbora za pogorelce v Pečah. Nato je presvetla cesarica nastopila pot skozi pogorišče. Razven dvornega spremstva je spremljal cesarico g. deželni predsednik koroški grof Lodron, g. c. kr. okrajni glavar beljaški ter udje pomožnega odbora. Hiše, v katere je stopila, so bile že davno porušene.

Gosposka je izvedela za celo zadevo in kmalu je romalo več biričev v Sele z naročilom, naj malega mrliča odkopljejo in prenesejo na Bajtiše. Ker imajo biriči dober nos, so kmalu zvohal, kje je otrok pokopan. Začelo se je težavno delo odkopavanja. Novica, da so prišli biriči po otroka, se je bliskovito raznesla po Vozu (dolina od cerkve do Trkla), in od vseh strani so jele skupaj vreti ženske z vilami, burkljami, poleni itd., kar je pač katera v naglici mogla zagrabit. Celo od Ražarja (eno uro od cerkve) je priletela močna ženska z velikimi vilami v roki. Stari Jug je stal zgoraj nad hišo in se je smejal in krohotal na vse grlo, ko je videl te bojevite ženske leteti skupaj in je rekel: »Sentej, takoj bi šel gledat, kako bo, ko bi ne bilo treba potem k gospodi hoditi za pričo.«

Ali so se biriči in ženske spopadli, ni znano, gotovo pa je, da so jih ženske napadle vsaj z jezikom. Tudi ne vemo, kdo je dobil otroka, gotovo je le, da spadata sedaj oba Čevha spet k sv. Urhu v Sele.

Ali so Selanke še tudi sedaj tako bojevite? Z jeziki morebiti še, z orožjem pa ne. Ko so namreč izvedele, da bodo tudi ženske pritegnjene k vojaški službi, so rekle: »Tega pa ne, v vojsko pa ne gremo, ostanemo rajši doma in bomo tem pridneje gospodarile in delale na polju.« In da se res požrtvovalno vojskujejo za domovino z delom na lastni grudi, o tem je pripravljen pričati vsako minuto

Lojzej.

Podlistek.

Ženski punt.

(Odlomek iz selanske zgodovine. — Spisal Lojzej.)

Prijatelj, si že bil v Selah? Če še ne, ti povem, da je to kraj pod Košuto, pa tako skrit, da bi ga komaj kako minuto mogel gledati zrakovalec, ki bi frkal čez Hrlovc ali Macen tja proti kranjskim goram. Če greš v Sele peš — in drugače sploh ne moreš —, potem dobro podkuj svoje noge, da se ti ne bo tako godilo kakor lani g. kuratu dr. Lučovniku, ki se je podal na dopust s čevlji, na novo podbitimi z vojnimi podplati. Na Obir je hodil bos, v Sele je pa prišel sicer obut, pa se mu je pri vsakem desetem koraku odlupil spodaj kos tankega usnja ali papirja. Dobro, da se ga je usmilil naš Marka, sicer bi moral visoki gospod po Adamovih podplatih romati nazaj v Gradec. Ko greš po poti iz Bajtiš proti Selam, pazi, da si ne obgrizeš kolen! Povem ti namreč, da v Selah pri marsikaterem kmetu ni drugje ravnine, kakor v hiši na mizi. Hiše in bajte pa so tako raztresene po dolgi župniji in čepijo po robih in rebrih, kakor lastavičje gnezdo na hlevnem stropu. Gospod Lojzej, o čigar dolgih nogah se še sedaj sanja g. Cirleju, mora včasih prehoditi malodane sedem grabnov in strmin, da pride do svoje zadnje ovčice.

V tem hribovju pa živi krepek gorjanski rod. Tam pri pd. Adamku v Srednjem Kotu živi n. pr. babica, ki gleda že 93. pomlad, pa je kljub svoji starosti še dosti pri moči in spominu. Ta ve povedati marsikaj zanimivega iz starih časih in tudi o tem, kako je bil nekoč v Selah ženski punt. Bilo je pa to tako-le:

Kmeta Zvrhnjega in Spodnjega Čevha so prej nekđaj odtrgali od selanske fare in ju pridružili bajtiški. Pa Čevhoma na Bajtišah ni ugajalo. In kako tudi? Tam so bile tovarne s črnimi kovači, ki so znali obdelovati železje, pa tudi dobro piti in kmete po strani gledati. Kmet pa je najrajši pri kmetih, zato sta se Čevha rajši držala poštenih in mirnih Selanov kot bajtiških kovačev in ju je vedno bolj gnalo srce k sv. Urhu v Sele kot dol na Bajtiše. Seveda sta hotela tudi v bukvah biti prepisana nazaj k Urhu, pa jima niso ugodili. Nevolja vsled tega se je širila med ljudmi vedno bolj.

Zgodi se pa, da pri Spodnjem Čevhu umre otrok. Po postavi bi ga morali pokopati na Bajtišah. Toda zvečer pred pogrebom pride več Selank, vzamejo otroka s krsto in ga nesejo v Sele k cerkvi, izkopljejo globoko jamo in ga tam pokopljejo — ali z gospodom ali brez njega, ni znano —, prst trdo pomandraj in jo pokrijejo z drnovjem in vlijejo še mnogo vode navrh, tako, da se ni moglo opaziti, da je tam kdo pokopan.

Bajtišarjem pa tudi ni bilo po volji, da niso mogli otroka pokopati, ker so ga jim Selanke

pila avstrijska cesarica, si bodo ta dogodek gotovo dobro zapomnile. Bile so to Spančeva, Pintarjeva, Petrovčeva in Pongračeva hiša. Kaj se je pač godilo v srcu mladostne vladarice, ko je gledala skromna domovja slovenskega kmeta ter žalostno opustošenje ognja — kdo ve? Toliko lahko slutimo, da se je cesarici vzbudila med drugimi tudi ta misel: Tem nesrečnejšem se mora pomagati! Večkrat se je obrnila cesarica z vprašanji na ljudstvo, ki je skromno in resno odgovarjalo Njenemu Veličanstvu.

Toliko je gotovo, utis, ki ga je zapustila ljudomila cesarica v Pečah, ostane neizbrisen za vsakega, kdor je videl in slišal Njeno Veličanstvo! Hvaležnost za ta obisk ostane trajna! In še nekaj, tolažbo je prišla delit bednemu ljudstvu cesarica Zita — in tolažba je tudi prišla v srca pogorelcev, vsak je čutil ta dan: glej, nismo pozabljeni na najvišjem mestu monarhije! Hvala tisočera tudi zato!

Ko je bil vspeh za cesaričin obisk izčrpan, se je odpeljalo Njeno Veličanstvo proti Šmohorju, povsod živahno pozdravljana od ljudstva in otrok, mimo ovenčanih hiš — sredi plapolajočih zastav.

Po odhodu cesarice je pa g. deželni predsednik izročil pomožnemu odboru 5000 K kot dar cesarske dvojice za pogorele v Pečah. Ta velikodušnost je vse vaščane globoko ganila, da so njihova srca nehote ponavljala: Vse za vero, dom, cesarja!

Svetozar Borojevič.

Generalni polkovnik Svetozar Borojevič pl. Bojna se je v svetovni vojni izkazal, kakor ne lahko kateri drug vojskovodja. Njegove slave ni raznašala in dvigala javnost, kakor pri mnogem drugem generalu, njegovo slavo so dvigali in njegovo glavo ovenčali z lavorikami samo njegovi slavni čini. Kljub temu da je Borojevič že v bitki pri Limanovi meseca decembra 1914 odločil poznejši za državo ugodni razvoj na bojiščih, je ostalo njegovo ime skorodane neopaženo. Šele pozneje po krvavih karpatskih bojih se je njegovo ime začelo pogostejše omenjati. Kolikor nam je mogoče presoditi, je bil naš list edini, ki je odločilno važnost bitke pri Limanovi, v kateri je zmagal Borojevič, po zaslugi ocenil. Nemški listi so šele 1. 1916, po četrtem italijanskem porazu, začeli objavljati o Borojeviču navdušene slavospeve.

Borojevič je pač Jugoslovane, ne samo po rojstvu in imenu, ampak tudi po vsem svojem mišljenju, ravnotako kakor je z dušo in telesom vojak in avstrijski domoljub. Ne samo nemška javnost, ampak tudi oficijelni visoki krogi se niso mogli otresti mišljenja, da navdušen Slovenec, Hrvat ali avstrijski Srb ne more biti niti dober patriot; za to mišljenje je odgovorna tista grda politična klika, ki je že desetletja sem brezvestno metala blato na naša čista načela in naše svetinje in z lažmi tako hotela ubiti Jugoslovane. Tudi Borojevič je bil žrtev tega sistema, ki se ga je oprijela tudi Stürgkhova vlada. Šele bistrovidni Hötendorff ga je rešil iz neprijetnega položaja na Ogrskem in ga postavil tja, kamor je spadal.

Borojeviču je bila vojaška sreča vedno mila. V najnevarnejšem položaju je prevzel s poveljstvom 4. armade ob Soči v svoje roke takorekoč v drugič usodo naše države. Le malo črnovojniških bataljonov je imel na razpolago, ko je prevzel poveljstvo 4. armade. Delal je naravnost čudeže.

Italijanski sovražnik se je ravno vsled tega v naši javnosti preveč podcenjeval, ker kljub naši slabi pripravi zoper njega ni uspel. Pomisliti pa je treba, da Borojevič ni imel samo malo četa na razpolago, ampak tudi same elitne čete, Slovence in Hrvate. Res je sicer, da so se izprva Italijani, še nevajeni bojev, borili slabeje, toda pozneje so pokazali, da so tudi vojaki. Z artiljerijo sijajno pripravljeni le niso bili kos taktiki Borojevičevi in junaštvu naših čet. Doli ob Soči je bil pravi pekel, le govorilo in pisalo se je o tem pri nas manj kakor o peklu na francoskem bojišču.

Sedaj je Borojevič priznan, povsod in od vseh in je prejel, kakor smo že poročali, komandérski križ vojaškega reda Marije Terezije. Če ga je kdo v tej vojski zaslužil, ga je Borojevič. Kakor Borojevičeva vojaška genialnost je priznana tudi hrabrost njegovih čet, priznani so Slovenci in Hrvatje, katerih največji vojaški grobovi so ob Soči. Borojevič je priznan ne samo v besedi, ampak tudi dejansko; narodi pa, katerega sinovi so v prvi vrsti in v najbolj kritičnih trenutkih s prsi tvorili soški zid, padali, umirali, Jugoslovani, so priznani le v besedah; edini naš presvitli vladar je dejansko odlikoval naš narod, vladi pa smo in naj ostanemo hlapci, kakor smo bili. Niti najmanjša izprememba se v vojnem

času ni zgodila, da bi se odpravile Jugoslovanom stare krivice, pač pa se je nagromadilo vse polno novih krivic, o katerih bodo imeli, upajmo, priložnost govoriti naši poslanci. Ljudje, katerim poštenjak niti v roko ne seže, so smeli in še smejo nekaznovano blatiti narodno čast Jugoslovancev, drugi, oproščeni vojaške službe, so z vladno vred tuhtali in delali načrte za naš narodni grob.

Pa tudi to bo drugače. O tem nikdar za trenotek nismo dvomili, tudi v najtežjih časih ne. Tudi v tem bomo sledili Borojeviču. Borojevič je dobil najvišje odlikovanje. Veseli smo tega iz vsega srca. Tolmači našega naroda, poslanci, so dali temu veselju duška v zbornici, ko je zbornični predsednik prečital zahvalo generala Borojeviča za čestitko zbornice, glasečo se: „Veseli me, da Vam morem sporočiti, da so se sinovi vseh avstrijskih narodov v bratski složnosti borili kot levi ter se pokrili z neverljivo slavo.“ Te besede so izzvale na slovanskih klopih burno odobravanje. Zlasti Jugoslovani so priredili Borojeviču radostno ovacijo in v zbornici so zaorili mogočni klici: „Živio naš Borojevič! Slava našim junakom!“ In proti nemškim klopem: „Slušajte njegove besede!“ To se je zgodilo namreč ravno ob času, ko so si nemški nacionalci na vse kriplje prizadevali, da ne bi nemški govori v parlamentu prišli v zapisnik.

Zvečer 5. junija je bila v glavnem stanu soške armade povodom izročitve reda Marije Terezije generalnemu polkovniku Borojeviču skromna svečanost. Fcm. Wurm je izročil pred deputacijami armade in zbranega štaba vojskovodji komandérski križ vojaškega reda Marije Terezije. Na Wurmov govor je Borojevič odgovoril:

„Znam to počestčenje toliko bolj ceniti, ker sem pričel svojo karijero kot infanterist, nosil sem tornister in pošteno prestal vse, kar ima prestati mož, od strelskega jarka do vodje te velike armade. Moja preizkušnja me je obvarovala tega, da bi lok preveč napel. Izročite četam tudi tem povodom moje najsrčnejše pozdrave in recite, da morejo biti ponosne na svoje delo, za katero se jim iz polnega srca zahvaljujem. Bitka, ki je baš odnehala, je dogodek velike dalekosežnosti. Posebno intenzivno se bo komaj ponovila. Njegovo Veličanstvo cesar in kralj ob svoji zadnji navzočnosti pri armadi v svoji ginljivi naklonjenosti do nas vojakov ni mogel dobiti zadosti besed pohvale, priznanja in veselja radi činov armade. Iz notranjega prepričanja sem postavil v ospredje armado, njeno delo, moja gospoda, in ono vrlega moštva. Povodenj brzovjavk se je razlila na me. Zvezda na obnebu vojskovodij, vodja vzhodne fronte generalfeldmaršal princ Leopold Bavarski je pohvalil armado v zanositih besedah. Zaključujem s trikratnim hurá na soško armado.“ — Slava Borojeviču in njegovim junakom!

Kako je z vojsko.

Italijani so v 10. ofenzivi zastavili svoje glavne sile pri Jamljah in so prodrli. Toda naši so jih 4. junija vrgli zopet nazaj in jih strahovito porazili. Sovražnik se je na vse kriplje trudil, da bi osvojil zopet izgubljene postojanke in poslal v boj rezervne divizije. Zopet je podlegel. 30 oficirjev in 500 mož je ostalo v naših rokah, tako da se je število od 12. majnika sem ujetih Italijanov zvišalo na več kakor 27.000 mož.

Boji v 10. italijanski ofenzivi so bili silni in krvavi. Zdi se, da je z italijanskim porazom nevarnost za Trst popolnoma odstranjena. Italijani to dobro čutijo, zato kličejo na pomoč — Ruse, ki so že lani rešili Italijane iz zadrege. Da je morala ponesrečena ofenziva, od katere so Italijani toliko pričakovali, italijansko javnost potreti, si je lahko misliti. Zato je italijanska vlada obrnila pozornost na drug uspeh. Proglasila je samostojnost Albanije pod italijanskim pokroviteljstvom. Italijanske čete so nato brez vsakega odpora vkorakale v — Janino, ki so jo v balkanski vojski osvojili Grki. Grška vlada hoče zoper ta italijanski korak protestirati.

Italijani skušajo svoj neuspeh popraviti z ofenzivo na Tirolskem. Najbrž upajo, da so naše čete odšle iz Tirolske na goriško bojišče in da bo torej v Tirolah lavorov venec lažje in bolj po ceni dobiti. Napadli so naše postojanke na Sette Comuni (7 občin), severno od Asiago in v dolini Sugane. Prvi dan boja je pokazal, da so se vračunali. Štajerski polki so se v teh bojih posebno odlikovali in Italijane odbili. Zopet so se izkazali naši štajerski rojaki, kakor vedno in povsod. Naši letalci so sestrelili dva italijanska letala. Že 5. junija so v svetli noči napravili italijanski letalci obiske na mesta in vasi daleč za našo fronto. Na Kranjskem so prileteli do Ljubljane, na Tirolskem tja do Bolcana. Na Primorskem in Kranjskem je bilo nekaj ljudi od

bomb ubitih. V Ziljski dolini so sestrelili italijanski bojni dvokrovnik. Oba letalca sta nepoškodovana prišla v ujetništvo.

Na Ruskem pripravljajo in poizkušajo z ofenzivo, pa so zadeli na resne težkoče. Vojaštvo se ponekod še vedno punta in obisk priljubljenega vojnega ministra Kerenjskega menda na stvari ni mnogo izpremenil. Moč vojaškega in delavskega sveta vedno bolj pridobiva. Ta svet je sicer v sporazumu z vlado in jo podpira, a vlada kljub temu nima splošnega zaupanja, ker se je pokazalo v Kronštatu, kjer so se spuntali in vlade ne marajo priznati. Vlada hoče porabiti vsa sredstva, da se uveljavi. Mirovno gibanje na Ruskem raste ter dela Angležem, Francozom in Ameriki precejšnje preglavice.

V Gozdih Karpatih in vzhodni Galiciji so 8. junija mestoma oživele živahne praske. Sicer je delovala le artiljerija. Naslednji dan in 11. t. m. je postalo bojevanje v vzhodni Galiciji živahnejše. Tudi letalci so oživel. To naznanja rusko ofenzivo, ni pa še mogoče presoditi, s kakimi silami bodo Rusi nastopali.

Angleži in Francozi svojo ofenzivo na zapadnem bojišču nadaljujejo. Angleški časopisi naznanjajo, da gre za dolgotrajne boje, ki naj prinesejo odločitev. Angleži hočejo odriniti Nemce od belgijske obali ter zavzeti Zeebrügge, ki je oporišče nemških podmornikov in torpedovk. To dokazuje, da se skušajo Angleži ubraniti nemških podmornikov in da so njihove izgube na ladjah občutne. Francoski mornariški minister je v zbornici povedal, da brani Severno morje in Rokavni kanal troje brodovij, s katerimi sodelujejo letala. Poleg tega je še brambno brodovje za paroplovbo. V Atlantskem oceanu so tri divizije; eno brodovje je v varstvo paroplovbe, drugo zoper središče podmornikov. Razentega prihajajo na pomoč Amerikanci. V Sredozemskem morju je bila izvršena organizacija s pomočjo Angležev, Italijanov in Japoncev. Francosko veliko brodovje je pri Krfu, da brani gibanje avstro-ogrske mornarice. Posl. Tissier je izjavil, da so podmorniki povzročili 1.023.000 ton izgube na ladjah.

Nemci so odločeni, bojevati se naprej in upajo, da jim sovražnik ne bo mogel do živega. Nemški cesar je nagovoril brandenburški pešpolk povodom vežbanja v novem obrambnem načinu za zapadno fronto ter rekel: „Sovražnik išče odločitev. Mi čakamo, čakamo na odločitev z božjo pomočjo, ki nas je dosedaj tako milostno ščitila; sovražnik bo našel odločitev! Tako dolgo bo moral postavljati v boj ljudi, da mu jih bo zmanjkalo, da bo izmučen odložil orožje. Za to morate skrbeti vi! Kdaj se bo to zgodilo, ve le On nad nami. Kadar se to zgodi, ste zavojevali nemškemu narodu pozicijo, ki mu gre. Mir boste vi diktirali in predpisovali.“

Wilson ruski vladi.

Washington. (Reut. ur.) Predsednik ameriških Združenih držav je po ameriškem poslaniku v Petrogradu izročil ruski vladi poročilo, v katerem še enkrat določa cilje, ki so vodili Ameriko pri napovedi vojne. Ti vojni cilji so zadnje tedne zelo zatemneli. Vojska v Nemčiji se je začela in v svoji želji, uiti končnemu neizogibnemu porazu, so mogotci v Nemčiji porabili vsako možno sredstvo, da ohranijo svoj vpliv doma in svojo moč v tujini. Stališče Amerike je jasno. Amerika ne išče nobenega materialnega dobička ali povečanja kakega ozemlja. Ne bori se za noben dobiček in za noben sebičen namen, ampak za osvoboditev vseh narodov. Gospodujoči sloji Nemčije so nedavno tudi začeli taka svobodna načela in tako pravičnost svojih namenov oznanjati. To pa delajo le v varstvo svoje moči, ki so jo pridobili v Nemčiji, in v varstvo svojih predprav, ki so si jih na krivičen način priborili. To delajo záse in za svoje posebne načrte. Ti gredó vsi od Berolina v Bagdad in naprej. Vlada za vlado je po svojem vplivu brez odkritega osvojevanja ozemlja spletla niti v mrežo intrig, ki ni zoper ničesar drugega naperjena, kakor zoper mir in svobodo narodov. Očesa te mreže je treba raztrgati. To pa se ne more zgoditi, če se krivica, ki se je že storila, ne napravi nestorjena. Treba je primerno ukreniti, da se ta mreža ne bo nikdar več spletla ali popravila.

Kajpada skušajo cesarska nemška vlada in tisti, ki se jih v njihovo lastno škodo poslužuje, zahtevati jamstvo za to, da se vojska konča tako, da se napravi vse tako, kakor je bilo prej. Stališče, ki je bilo prej, je pa privedlo do vojne, ki se vodi za moč cesarske nemške vlade v državi in za njeno dalekosežno gospodstvo in njen vpliv. Te razmere se morajo izpremeniti, da se zabrani, da bi se še kdaj kaj tako strašnega ponovilo.

Borimo se za svobodo, za samovladanje, za razvoj narodov, ki se jim ne vsili. Krivica se

mora najprej zopet popraviti in potem je treba napraviti primerne varnosti, da se zopet ne stori. Ne smemo misliti na kaka zdravila, le ker se odobravajo. Praktična vprašanja moremo rešiti le s praktičnimi sredstvi. Puhle besede ne bodo povzročile nobenega dogodka. Resnične škode se bodo popravile in potrebne poprave se morajo zgoditi, pa slediti morajo načelu, in ta je jasen.

Noben narod ne sme biti prisiljen pod gospodstvo, pod katerim ne želi živeti. Nobeno ozemlje ne sme menjati posestnika, razen v ta namen, da zagotovi tistim, ki na njem prebivajo, možnost do življenja in do svobode. Odškodnine se smejo le v toliko zahtevati, v kolikor zahtevajo povračil za storjeno krivico. Nobena druga moč se ne sme vpostaviti, kakor taka, ki ima za svoj cilj svetovni mir in bodočo srečo in blagostanje svojega naroda.

Potem se morajo svobodni narodi sveta pogoditi za skupno praktično sodelovanje, ki bo njihovo moč res združilo, da zagotovi mir in pravico pri medsebojnih pogajanjih narodov. Pobratimstvo narodov ne sme biti več samo lepa, pa puhla beseda. Treba pa je podlage za moč in resničnost. Narodi si morajo svoje skupno življenje urediti in napraviti dejansko skupnost, da zavarujejo to življenje proti napadom samoderžne in sebi dopadljive sile. Za te reči smemo žrtvovati kri in blago. To smo vedno priznavali za svoj cilj, in če sedaj ne žrtvujemo krvi in blaga in ne bomo imeli uspeha, se nikdar ne bomo mogli združiti, svoje osvobodilne moči v veliki zadevi človeške svobode pokazati. Prišel je dan, da zmagamo ali se podvržemo. Če nas morejo moči samoderžstva ločiti, nam bodo kos. Če smo složni, je zmaga gotova in svoboda, ki jo bo zagotovila zmaga. Potem se moremo izkazati velikodušne, pa ne smemo se kazati slabije ne potem ne sedaj in nobenega jamstva za pravico in varnost opustiti.

Politični pregled.

Esterhazy ogrski ministrski predsednik.

Cesar je poveril sestavo novega ogrskega ministrstva grofu Esterhazyju, ki je šele v 36. letu. Sam je rekel, da mu je došlo to nepričakovano. Izjavil je, da mu bodo pri srcu zlasti socialna vprašanja, s katerimi se je sploh rad pečal. Razširil bo volivno pravico na vse, ki so branili domovino in še dalje, tako da bo njegova volivna reforma vsebovala, kar je opozicija zahtevala kot najmanj.

Gosposka zbornica

je po debati sprejela poslovniški zakon poslanske zbornice. Proti so govorili dr. pl. Grabmayr, ki je stavil predlog proti predlogu dr. Frante, dr. pl. Klein in knez Auersperg.

Jugoslovani v odsekih.

Jugoslovanski klub je določil svoje zastopnike v posameznih parlamentarnih odsekih tako-le: Odsek za vojno gospodarstvo: Dulibić, Jarc, dr. Krek in dr. Ravnihar; justični odsek: Baljak, dr. Benkovič, dr. Ribač; finančni odsek: dr. Benkovič, Čingrija, Demšar, dr. Ravnihar; proračunski odsek: Bianchini, dr. Korošec, dr. Laginja, dr. Lovro Pogačnik.

Proti jezikovnim zlorabam na železnica.

V imenu jugoslovanskega kluba so šli posl. dr. Korošec, dr. Ravnihar in dr. Rybač k železniškemu ministru baronu Forstnerju v zadevi uvedbe službenega jezika pri železnica ter premeščenju slovenskih železniških uradnikov v nemške dežele. Baron Forstner je odgovoril, da se naredba glede službenega jezika zlorablja, ako se tolmači tako, da je železniškim nastavljanjem celó zasebno slovensko medsebojno občevanje v službi prepovedano, in da se ta naredba na delavsko osebo sploh ne nanaša. Minister je prosil poslanca, da naj mu vsako tako zlorabo sporoče, nakar bo dal krivce pošteno kaznovati.

Za mirovno akcijo.

„Slov. Narod“ poroča: Jugoslovanski klub se bo z vso vneto lotil mirovne akcije. Skušal bo skupno z ostalimi strankami doseči solidarno postopanje parlamenta. Če to ne pojde, bo stavil primerno samostojno mirovno resolucijo.

Dr. Krek in tovariši

so vložili samostojni predlog, ki se tiče pravičnega izvrševanja zakona o vojnih dajatvah.

Vladni program in Jugoslovani.

Ministrski predsednik grof Clam-Martinic je 12. t. m. v zbornici razvil vladni program: „Program vlade je Avstrija.“ Tako je rekel govornik. S tem ni povedal prav nič novega. To je

tudi program strank. Vprašanje je le, kako o hoče kdo ta program izvršiti. Izjavil se je proti narodnim avtonomijam in kazal na vojake, ki brez razlike narodnosti na frontah zastavljajo za Avstrijo srčno kri. Dobro ustavo je imenoval tisto, ki skrbi, da si država in narodi drug drugemu dajejo, kar potrebujejo. To je ravno, kar bi naj vlada tudi prakticirala. Ostro je govoril Čeh dr. Stransky. Dr. Korošec je izjavil v svojem govoru, da je vladi avstrijanstvo in nemštvo eno in isto. Če je min. predsednik rekel, da je njegov program Avstrija, mu more reči, da je njegovo avstrijanstvo napačno. Zato govornikova stranka tej vladi ne more slediti.

Predlog o Grafenauerjevi zadevi.

V imenu Jugoslovanskega kluba je vložil načelnik dr. Korošec po klubovem nalogu od poslanca dr. Rybača izdelan predlog, ki zahteva, da se naj na 5 let težke ječe obsojenega poslanca Grafenauerja izpusti iz ječe ter pokliče k sejam državnega zbora.

Predlog se opira na dejstvo, da je bil poslanec Grafenauer nezakonito obsojen in da torej ni izgubil mandata.

Poslanec Grafenauer je bil obsojen od vojne sodišča 10. armade v Celovcu dne 4. junija 1916 radi zločina po § 65 a) obč. kaz. zakona (kršenje javnega mira) na 5 let težke ječe. Ustava določa, da spada kršenje tega § pred porotno sodišča, ki jih je sicer mogoče suspendirati, kar se je dne 25. julija 1914 res zgodilo, toda suspenzija je dopustna le za eno leto; zato so naredbe, ki so odpravile porotna sodišča tudi za l. 1915/16 in l. 1916/17, nezakonite in torej neveljavne.

Pa tudi po suspenziji porotnih sodišč bi bil moral priti posl. Grafenauer pred civilno kazensko sodišče, ker po § 14 voj. kaz. reda so podvržene civilne osebe vojaški jurisdikciji le glede tam naštetih kaznivih dejanj, med katerimi pa se zločin po § 65 a) ne nahaja. Vlada je zato v posebni naredbi odkazala tudi ta zločin vojaški jurisdikciji.

Ta naredba je v ostrem protislovju z ustavo ter je že zato popolnoma nična. Nična je pa obsodba posl. Grafenauerja tudi zato, ker je bila izrečena na podlagi postopanja, veljavnega za vojaška vojna sodišča, ki je po § 452 voj. kaz. reda izrecno omejeno na osebe, pripadajoče armadi na bojišču, torej velja za civilne osebe tudi le takrat, če so pridružene armadi. Posl. Grafenauer ni nikdar pripadal armadi. Njegova obsodba je torej iz treh zgoraj omenjenih vzrokov nična.

Jugoslovanski klub zato predlaga, da naj zbornica proglasi protustavne naredbe o suspenziji porotnih sodišč in izpremembi kazenskopravne kompetence za protustavne in torej od začetka neveljavne. Zato so vsi procesi in sodbe proti civilnim osebam izvršene na podlagi teh naredb nične. Predsedstvo zbornice se pozivlja, da naj pozove posl. Grafenauerja k sejam ter izposluje njegovo takojšnjo izpustitev iz ječe.

Predlog se bo odkazal imunitetnemu odseku.

Dnevne vesti.

Cesar o koroški duhovščini. Pri sprejemu v Beljaku je Njegovo Veličanstvo rekel k prevzvišenemu knezu in škofu dr. Adamu Hefterju: „Vsakokrat se veselim, ko grem zopet na Koroško.“ V nadaljnjem pogovoru je Njegovo Veličanstvo pripomnil, da si je koroška duhovščina pridobila mnogo zaslug. Knez in škof se je za to milostno sodbo glede delovanja duhovščine zahvalil in rekel, da bo to za duhovščino nov nagib za delovanje v patriotskem duhu, zlasti med vojsko. Prevzvišeni je dobil tudi priložnost, zahvaliti se Njeg. Veličanstvu za mnoga odlikovanja, ki jih je prejela duhovščina od Nj. Veličanstva v območju fronte na predlog vojaških oblasti. Tudi je sporočil Nj. Veličanstvu, da je bilo od strani civilnih oblasti predlagano precejšnje število odlikovanj za duhovnike. Na zelo priznalne besede Nj. Veličanstva o koroškem ljudstvu je mogel prevzvišeni Nj. Veličanstvo zagotoviti, da je ljudstvo na Koroškem verno ljudstvo.

Cerkvena vest. Radi tehničnih ovir bodo morda nekateri gospodje prihodnji cerkveni list prepoznali. Zato se tem potom opozarjajo, da oznanijo prihodnjo nedeljo darovanje za pogorele v Pečah na 24. junija t. l.

Samomor. 72 let stara gospa Ana Glaser, vdova, je 8. t. m. skočila z razglednega stolpa na Križni gori pri Celovcu in je bila takoj mrtva. Bolehala je na živcih.

Cenitvena komisija za cene je začela za Koroško delovati dne 1. junija 1917. Uradne prostore ima v Celovcu, v Kolodvorski ulici 36, pritično (poslopje trgovske zbornice).

Junaška smrt vojnega kurata. Na italijanskem bojišču je bil od sovražne granate ubit vojni kurat č. g. dr. Ivan Andolšek. Rojen je bil dne 12. junija 1885 v Sodražici na Kranjskem, posvečen v duhovnika 12. julija 1909, prefekt na gimnaziji v vojaški akademiji Terezianum na Dunaju. Bil je vrl duhovnik, dober duhovni oče svojim vojakom in navdušen Slovenec. N. v m. p.!

VI. vojno posojilo podaljšano. Rok za podpisovanje VI. vojnega posojila je podaljšan do 22. junija.

Borojević o čeških vojaki. Na čestitko čeških poslancev je prejel predsednik Češkega Svaza posl. Staněk od generalnega polkovnika sledeč brzojav: „Za poslano mi čestitko se pristrčno zahvaljujem. Veseli me, da morem sporočiti, da so se češki polki kakor vedno borili kakor levi. Generalni polkovnik Borojević.“

Prelivanje starega svinca v šibre. C. kr. centralna rekvizicijska komisija je iznova pooblastila tvrdko Simon Hofmann v Plznju za prelivanje starega svinca v šibre (šrot). Ta tvrdka mora od vsake došle količine starega svinca oddati polovico centrali za kovine za vojaško upravo in za to prejšnjemu posestniku plačati stari svinec po 90 v za kg. Omenjena tvrdka ne sme za prelivanje vstevši dovoz od postaje Možice do livarne računati več kakor 60 v za kg šiber ter mora posamezne odjemalce opozoriti, da je najvišja cena za šibre 2 K 5 v za kg. Posestniki starega svinca se naj obračajo naravnost na to tvrdko. Drug svinec se za prelivanje v šibre z ozirom na veliko potrebo svinca za armadno upravo zasedaj ne more na prosto dati.

Proti pošiljanju živil na bojišča je izdalo vojno ministrstvo nastopno naredbo na vojaška poveljstva: Civilno prebivalstvo zaledja je prisiljeno, da varčuje z zalogami živil. Jako občutno za meščane je pomanjkanje mesa, masla, maščob, slanine. In to ne samo radi naraščanja cen vsled gospodarskih razmer vojne, marveč v glavnem zato, ker teh živil sploh ni v večjih množinah. Vojaki na bojiščih pa so zadostno preskrbljeni. Interes države in prebivalstva zahteva torej odločno, da se itak že tesne zaloge mest ne krčijo še bolj vsled pošiljanja živil na bojišča, da prebivalstvo na deželi svoje prebitke na živilih prodaja v mesta, ne pa da jih pošiljajo svojcem na bojišča, ki jih ne potrebujejo. Poveljstva dopolnilnih oddelkov naj pouče moštvo, predno odhaja na bojišče, da bo ono samo odvrčalo svojece od pošiljanja živil na bojišče.

Peče. Deželni predsednik, grof Lodron je s svojo preblagorodno gospo v spremstvu c. kr. okr. glavarja dvornega svetnika Pawlowskega in drugih gg. spremljevalcev dne 3. junija osebno obiskal pogorele v Pečah. Pogledal si je kraj, kjer je izbruhnil ogenj, ter prehodil celo pogorišče nekdanje tihe vasi! Prijazno je poslušal različne prošnje in nasvete od ljudstva ter obljubil svojo pomoč; pred odhodom je izročil pomožnemu odboru za Peče 2000 K iz privatnih sredstev. — Hvaležno ljudstvo kliče tem potom svojemu prevzvišenemu predsedniku in njegovi preblagorodni gospej: Tisočera zahvala!

Darovi za pogorele v Pečah so dosegli dosedaj že lepo svoto 17.000 K. — Med darovalci omenjamo posebej: beljaško in koroško hranilnico po 1000 K, p. n. oficirji X. armade 3920 K, prevzviš. knez in škof dr. Adam Hefter 500 K, g. deželni predsednik koroški 2000 K, Njuna Veličanstva cesar in cesarica 5000 K. Hranilnica Sv. Lenart pri Sedmih studenih 50 K. — Darovanje v cerkvi Sv. Lenarta pri Sedmih studenih 160 K, dekan Fr. Schaubach v Domačalah 100 K, g. administrator Ruprecht 10 K, župnik Wedenig 10 K, neimenovan župnik iz Češkega 10 K itd. Seveda je škoda veliko večja, a te podpore dajo ljudstvu pogum, da se z nova s trdno voljo zavzame za mukotrpno delo pri stavbi novih domačij. Vsem darovalcem pristrčna zahvala! — Do sedaj ima že večina pogorelih objektov zasilne strehe. — Med tem pa se pripravlja material za končnoveljavno obnovo hiš in skednjev.

Podkloster. (Kako je v Pečah?) Pogorele Peče dobivajo vsak dan lepše lice. Z neupognjenim pogumom se je vrglo prebivalstvo na delo. Zaenkrat imajo pogorele stavbe z malimi izjemami že zasilne strehe. Med tem pa se seka les, se dovažata stavbni material. Pri tem delu sosedne vasi in c. kr. vojaštvo vzgledno pomagajo pogorelcem. Primanjkuje pač apna, opeke in tudi strešne opeke, eternita in cementne opeke, a se trdno upa, da se bodo do jeseni dale premagati tudi te težkoče, zlasti ker se visoka c. kr. dež. vlada in c. in kr. armadno poveljstvo marljivo trudita ljudem po možnosti olajšati njihovo delo. Darovi za pogorele še vedno prihajajo. Tako so darovali: C. in kr. X. armadno poveljstvo še 1000 K, najvišje c. kr. vojaško poveljstvo Trbiž 300 K, knez Henrik Orsini Rosenberg 100 K, Antonija Bergman 10 K,

Karel Bergman 10 K, Marija Rabitsch 10 K, mil. g. stolni kanonik Janez Vidovic 200 K. Skupna vsota vseh darov dosedaj: 18.030 K 80 h. — Vsem blagim darovalcem tisočeri: Bog plačaj!

Št. Jakob v Rožu. (Zakasnelo došlo. Op. ured.) Binkoštno nedeljo je obhajala naša Marijina družba svojo desetletnico, katere se je udeležilo šest sosednjih Marijinih družb. Začela se je jubilejna slavnost s procesijo v farno cerkev, kjer je bil nato slovesen nagovor in sprejem šestih kandidatov v družbo. Po cerkveni slavnosti smo se zbrali v Nar. domu, kjer so hili nagovori in zanimivo poročilo desetletnega delovanja naše Marijine družbe, ki šteje danes 80 udov, 5 gostov in 8 novink. — Binkoštni ponedeljek je priredila družba zanimi igri „Sv. Cita“ in „Gospa Fips in gospodična Tips“ ter obe ponovila nedeljo navrh. Udeležba je bila naravnost ogromna. Nastop igralk je vse hvale vreden, vsaka je izbornost rešila svojo vlogo.

Škocijan v Podjuni. Doživeli smo pri nas že mnogo lepih in slovesnih dni, a takih še prav malo, kot je bil dan sv. birme dne 3. junija. V soboto popoldan točno ob 5. uri se pripeljejo mil. g. knez in škof; prisrčno jih pozdravi domači g. župnik v imenu faranov, g. podžupan Petelin kot zastopnik občine in deklici Marija Goričnik in Marija Paternuž v imenu mladine. Prisrčno pozdravlja svojega nadpastirja mnogoštevilno že zbrano ljudstvo, kateremu se škof v slovenski besedi iskreno zahvaljuje. Dober vtis je napravilo to. Na dan sv. birme prihaja na vse zgodaj slovensko ljudstvo od blizu in daleč s svojimi birmanci, katerih je bilo iz 40 župnij, iz nekaterih več, iz drugih zopet manj, 471. Prihaja procesija za procesijo, obhajajo se sv. maše druga za drugo, in v navdušenih besedah oznanjuje žitrajši g. župnik Weiß zbranemu ljudstvu besedo božjo o pomenu in skrivnosti današnjega praznika. Pod vodstvom g. nadučitelja Maklina krasno prepeva škocijanski cerkveni zbor pomnožen s pomočjo mohliškega in kapelskega gospoda. To vam je bilo nepopisno lepo in veličastno. Za par ur smo pozabili na resne čase, v katerih živimo. Spominjali smo se pa v molitvah tudi svojih rajnih. Za te in za naše vojake smo najsvetejšemu Srcu darovali sv. obhajila, katerih je bilo ta dan do 600! Vse priznanje pa zasluži naša dekleta, ki so po raznih vaseh naravnost tekmovala, kako bi lepše okrasile cerkev in pripravile vse potrebno za dostojen sprejem škofa in tujcev. Naj še posebej sprejme tem potom tudi dostojno zahvalo in priznanje škocijanski faran in učitelj, gospod Gražar, ki je s svojo večšo umetniško roko in svojimi slikami veliko povzdignil sijaj dneva. Mil. g. knez škof in gospodje strokovnjaki so priznali njegov veliki talent. Tisočeri, ki so na kvaterno nedeljo obiskali Škocijan, so odnesli seboj najlepše spomine na dan, ki ga je res pripravil sam Bog. Hvala mu neskončna!

Pozdravi z bojišča. Udrihamo po izdajalskem Lahu, ki stega svoje grabežljive roke po prelepi goriški deželi že v svoji deseti ofenzivi, ki se mu je izjalovila, kakor vse prejšnje. Pošiljamo Vam in vsem koroškim Slovincem, posebno podjunskim fantom in dekletom mnogo srčnih pozdravov. Jožef Gregorič iz Globasnice, Gašper Vodivnik iz Vogrč, Karl Končič, Jožef Ročičjak iz Škocijana, Valentin Pirkar iz Grebinja, Peter Kasl z Dješk, sedaj vsi pri strojni puški nekega planinskega strelskega polka.

Loče. Na praznik sv. Trojice smo imeli procesijo za dež k podružnici sv. Trojice. Tja je prišla procesija tudi iz Bač in popoldne iz Malošč. Res je začelo popoldne malo deževati, a ne za dolgo. V petek po sv. Rešnjem Telesu je bila zopet procesija poldrugo uro daleč na Št. Kocijan, iz štebenske fare pa v Pogorje. Procesiji obeh župnij sta se srečali sredi pota. Ni bilo zastoj, zvečer je deževalo, a zopet le kratko časa. Kdor hoče uspeha, mora biti vztrajen. Treba še prositi. Naslednji ponedeljek zopet procesija k podružnici. To noč je precej deževalo in še je oblačno. Zemlja in ljudje so si oddahnili. — V nedeljo, 10. t. m., pa so bile v Ločah kar tri igre. Kako se imenujejo, ne morem povedati, ker do zdaj še niso bile predstavljene. Zato so dekleta igrala kar v izvirniku. Igralke so bile večinoma tiste, ki so pred pustom igrala „Dve materi“. Naučile so se dobro na pamet, gledalci pa so se kratkočasili in zraven še lahko učili tujih jezikov. Vsekako zelo praktično, prijetno s koristnim združeno. In dobiček tudi velik. Kaj hočete še več?

Lovske patrone. Ker so tovarne za izdelavo lovskih nabojev zelo zaposlene pri armadni upravi in manjka papirja in kovin, ni pričakovati, da bi se produkcija lovskih nabojev zvišala. Pač pa si lahko pomagajo lovci, kakor stari lovci že dalje časa delajo, s tem da iz izstreljenih patron odstranijo vžigalnike (kapselne), jih osnažijo in vstavijo nove. To je tem lažje, ker se vžigalniki

lahko dobé v tovarni za patrone, vžigalnike in kovinasto blago v Hirtenberg in v tovarni prej Sellier in Bellot v Pragi-Žižkov.

Književnost in umetnost.

Nedeljski in prazniški evangeliji z razlago in opomini. Našim hrabrim vojakom posvetil dr. M. Slavič, prof. bogoslovja. Založba kn. šk. lav. ordinarijata. V tiskarni Sv. Cirila v Mariboru, 1917. Ta knjižica, katere založbo in plačilo je prevzel kn. šk. lavantinski ordinarijat, je ravnokar izšla. Knjižica ima evangelije vseh nedelj in praznikov cerkvenega leta. Za evangelije je kratka razlaga s primernimi opomini za pravo versko življenje. Dodan je še knjižici kratek molitvenik, ki ima navadne in najpotrebnejše molitve, zlasti za vojake. Knjižica obsega v mali osmerki 159 strani ter stane 50 vinarjev, naroča se pa pri prečast. kn. šk. lav. ordinarijatu v Mariboru ali pa v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Luis Coloma: Boy (Dečko). Iz španskega prevl A. Kalan. Cena broš. 3 K. L. 1915 nam je „Leonova družba“ podala najslavnejši roman med tem umrlega španskega jezuita Coloma „Malenkost“. Zdaj je izdala „Katoliška bukvarna“ istega pisatelja slovito delo „Boy“, ki glede upravnih vzorne konceptije in živodramatičnega dejanja „Malenkosti“ se presega. Sta res krasna dečka, ta mladi pomorski častnik Ksaverio in njegov prijatelj Burnundko! A v kake težave se zapleta zaradi brezsrčne ženske! In naposled mora Boy zaradi par uric, ki jih je preživel z njo, a je noče izdati, da ne bi škodoval njenemu dobremu imenu, iti v smrt. — Roman je pravzaprav kriminalna povest, a kakšna! Na staroklasične žaloigre spominja. V teku borih 48 ur se odigra vsa ta pretresljiva zgodba, ki nam nudi pestro sliko vse španske družbe, visoke in nizke, slabe in dobre. A Bogu čast, dobrih ljudi nam kaže več, celo tako junaško plemenitih, da se čudita oba junaka, Boy in Burnundko, češ: „Pa še pravijo, da ni svetnikov na svetu!“ (str. 231.) Vse osebe, tudi postranske, so očrtane z znano ostroščjo Colomajevga opazovanja in peresa. Prevod je dovolj gladek. A vendar — slovenska govornica je pesem! Čemu bi naj ne bila tudi v knjigi, čemu ne tudi v prevodu? Kdo na svetu sme l. 1917 pisati: „ribal si je oči,“ ko se je zbudil (str. 186). Ali „to ne vem“ — namesto: „tega ne vem“. Ali „mahal je z nogami“ — to bi bilo malo čudno, ne? Je pač le „bingljaj z nogami“. Povest je bila vendar že tiskana v „Ilustrovanem Glasniku“. Torej bi moral i urednik lista in prevajalec sam take reči vendar opaziti. Sicer pa knjigo toplo priporočamo.

„Vom Isonzo bis in die Seissera.“ (Od Soče do Zajzere.) Pod tem naslovom je izšlo v Hausenovi založbi, Saarlouis (Rheinland) od vojne časnikarskega stana c. in kr. poveljstva 10. armade dovoljenih trideset vojnih pisem in skic iz primorskih in koroških strelskih jarkov od dr. Antona Dörrerja, rezervnega poročnika pri c. in kr. poljskem lovskem bataljonu št. 20 z uvodnimi besedami literarnega zgodovinarja Jan. Mumbauerja. Nizka cena (60 fenigov), primerna oprema in natančno opisovanje življenja naših vojakov na južno-zapadni fronti bodo aktualno knjižico ponesli v vse kroge. Za skupna naročila vojaških oddelkov in zavodov je najbolje, da se naravnost na založbo pošiljajo. Dobiček je namenjen vdovskemu in sirotinskemu skladu c. in kr. poljskega lovškega bataljona št. 20, katerega poveljniku, podpolkovniku Karlu Lanni je knjižica posvečena.

VI. vojno posojilo.

Rok za podpisovanje je na prošnjo subskripcijskih mest podaljšan do petka 22. t. m. Vsak ima tedaj še priliko, da se udeleži subskripcije in si s tem zagotovi za dolgo vrsto let izvanredno visoko obrestovanje svojih prihrankov. Prijave sprejema podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu, ki daje radevolje pisмено in ustmeno vsa željena pojasnila.

Pri omenjenem zavodu so do sedaj podpisali VI. vojno posojilo med drugimi še sledeči:

Jan. Prvenec, Celovec, 10.000 K; Jan. Boštjančič, Pliberk, 3000 K; Peter Müller, Lipa, 4000 K; Julij Podzimek, Celovec, 1000 K; R. Duschinsky, Celovec, 10.000 K; Hildegarda Egger, samostan v Kazazah, 2000 K; Matija Wedenig, župnik, Otmanje, 4000 K; Jožefa Čertov, Slov. Plajberk, 200 K; Pavel Starc, Slov. Plajberk, 3000 K; neimenovan v Slov. Plajberku 1000 K; Samostan Kazaze 1000 K; Mar. Plavnikova, Celovec, 1000 K; Mojca Hutarjeva, Celovec, 2000 K; Janez Kazaški pri Celovcu 1000 K; Miha Ambrosch, Kaplja ob Dravi, 100 K; Marija Malle, Št. Janž, 2000 K; Apolonija Knezova, Kazaze, 1000 K; Janez Malle, Podsinjaves, 2000 K; Tomaž Wurzer, Vrba, 1000 K;

Ana Buchacher, Kazaze, 1000 K; Franc Marinig, dekan v Pliberku, 4000 K; Ana Sdove, Pliberk, 1000 K; Roza Sibic, Pliberk, 1000 K; dr. Gregor Rožman, Tanzenberg, 2.500 K; Hranilnica in posojilnica v Glinjah 10.000 K; Jožef Kvančnik, Slov. Plajberk, 50 K; Lorenc Kvančnik, Slovenji Plajberk, 100 K; Simon Ogris, Slov. Plajberk, 100 K; Franc Čarf, Št. Lipš, 1000 K; Peter Ravnikar, Št. Lipš, 100 K; Hranilnica in posojilnica Šmihel pri Pliberku 15.000 K; Filip Lačen, v Dvoru, 1000 K; Martin Mischitz, Podsinjaves, 2000 K; Tomaž Lapusch, Podsinjaves, 1000 K; Bartl Roblek, Kazaze, 1000 K; dr. Martin Ehrlich, Celovec, 500 K; Ivan Pipa, Bače, 2000 K; Franč. Lauseger, Slov. Plajberk, 1000 K; Družba sv. Mohorja, Celovec, 22.000 K; Ana Müller, Celovec, 200 K; Hranilnica in posojilnica pri Dev. Mariji na Jezeru, Prevalje, 8000 K; Franc Broman, Strazišče, 1000 K; Franc Čebulc, Baderna, 1000 K; Matija Rener, Zagradi, 1000 K; Janez Perovic, Prevalje, 2000 K; Janez Žaže, Plat, 100 K; Apolonija Schumacher, Prevalje, 100 K; dr. Hinko Dolenc, Celovec, 1000 K; Podružna cerkev v Večnavasi 300 K; Elij Rozman, Šmihel nad Pliberkom, 100 K; Josip Cip, Večnavas, 2000 K; Josip Vintar, župnik, Šmihel nad Pliberkom, 1000 K; Lenart Črešnik, Spodnji Dravograd, 1200 K.

Izpred sodišča.

Zavoljo navijanja cen se je moral 9. t. m. pred deželnim sodiščem v Celovcu zagovarjati celovski veletrgovec in hišni posestnik Maks Greiner. Obtožen je bil, da je od novembra 1915 do sredi maja t. l. izrabljaj vojni čas in potrebnosti kakor sukneno blago in perilo prodajal po previsokih cenah, pri čemer znaša kazniv krivičen dobiček več kot 2000 K. S tem da je kriv prestopka navijanja cen po § 26 2 b in § 60 cesarske naredbe z dne 24. marca 1917. Obtožnica je izvajala, da se je že dalje časa opazalo navijanje cen za sukneno blago in perilo. Trgovci so utemeljevali to z zvišanjem tovarniških cen. Splošno pa se je domnevalo, da prodajajo trgovci tudi staro blago, še iz mirnih časov sem po novih, zvišanih cenah. Tozadevne preiskave so vodile tudi do veletrgovca Greinerja. Ta je v mirnem času določil cene tako, da je za modno blago dodal k nakupni ceni 50 odstotkov in pri drugem blagu 30 do 40 odstotkov.

Ko se je proti koncu leta 1915 cena blagu dvignila, je Greiner porabil to priliko, da je že določene prodajne cene po novi ceni zvišal. Deloma je Greiner sam nanovo numeriral; pri tem je k že določenim cenam dodal 30 do 40 odstotkov. Ko so se cene še dvigale, je še nadalje nanovo numeriral. Pri nekaterih rečeh se je cena tako dvignila, da je končna prodajna cena znašala 600 odstotkov nakupne cene. Po prilični cenitvi — Greiner zadnja leta sploh ni vodil trgovskih knjig — je Greiner l. 1916 prodal blaga, za katerega je dal 100.000 K, za 180.000 K, tako da je samo v tem letu znašal krivičen dobiček 30.000 K. Letos je Greiner prodal blaga za 50.000 K, ki ga je stalo kakih 30.000 K. Krivičen dobiček znaša kakih 5000 K.

Greiner priznava navijanje cen in se zagovarja s tem, da je boljše blago iz mirnih časov prodajal dražje, da je slabše in dražje vojno blago lahko ceneje oddajal. Prvi državni pravdnik Viljem Portugall je predlagal obsodbo po § 26 2 b in § 60 naredbe o navijanju cen, ker je Maks Greiner nadaljeval navijanje cen tudi po 15. aprilu, ko je naredba o navijanju cen stopila v veljavo.

Maks Greiner je bil obsojen na en mesec zapora in denarno globo v znesku 30.000 K, v slučaju neizterljivosti na tri mesece zapora.

Silen potres v Ameriki.

Iz San Juan del Sur se z dne 8. junija javlja: Glavno mesto Salvador, ki šteje 60.000 prebivalcev, je popolnoma zrušeno. Uničil ga je, o tem se ne more dvomiti, potres ali pa izbruh kagega ognjenika. Dalje se je brzojavilo iz Tegucigalpe, da je bilo uničenih tudi šest drugih mest. Zadnja brzojavka, ki je prišla še iz razvalin, javlja, da je v obsegu 30 milj vse uničeno. Prebivalci v San Salvadorju taborijo na cestah in v parkih. Sodijo, da je povzročil nesrečo ognjenik, na katerega vznožju leži mesto.

Sprejem gojencev v kn. šk. Marijanišče.

Kakor prejšnja leta se sprejme v Marijanišče tudi letos večje število dečkov, ki se hočejo posvetiti duhovskemu stanu. Prošnje za sprejem se naj naslavljaajo na kn. šk. ordinarijat. Pogoji za sprejem so: Prosilci morajo biti zakonskega rodu in pristojni v krško škofijo. Za I. gimn. razred naj bo starost med 10. in 13. letom. Sprejmejo se

samo fantje, ki so telesno popolnoma zdravi, moralno nepokvarjeni in imajo trdno voljo postati duhovniki in kot taki nekda delovati v krški škofiji.

Prošnji za sprejem se naj priloži:

1. Zdravniško spričevalo in spričevalo o cepljenju koz.

2. Izjava starišev, da je njih želja, da postane njih sin duhovnik, da ga hočejo v tem namenu v vzgoji podpirati in da plačajo vsako leto 500 K za oskrbo. V slučaju, da bi cele svote ne mogli plačati, se mu zniža, pristaviti se mora v prošnji pa vedno, koliko da morejo prispevati in v tem slučaju se

3. priloži prošnji ubožno spričevalo ali imovinski izkaz.

Gojenci obiskujejo c. kr. državno gimnazijo. Zato morajo napraviti tam sprejemni izpit, ki se vrši letos 5. in 6. julija od 9. do 12. ure dopoldan. Vpisuje se 4. in 5. julija od 9. do 12. ure in od 3. do 5. ure v ravnateljski pisarni (Učiteljske, Kolodvorska ulica). Pri vpisovanju se predloži krstni list in zadnje šolsko spričevalo in se plača svota 10 K 20 v. Pri skušnji se zahteva nemško pravopisje in analiza, iz računstva temeljni računski načini s celimi številkami.

Če je prosilec sprejemno skušnjo napravil, se naj oglasi in predstavi osebno pri ravnateljstvu „Marijanišča“, ki se nahaja sedaj v bogoslovju.

Koroški gospodar.

Prošnje za vojaške konje. Prošnje za konje, za vojno nezmožne, se ne vlagajo pri poljedelskem ministrstvu, ampak le pri deželnem kulturnem svetu v Celovcu, nadalje prošnje za breje kobile v privatno uporabo izključno pri depotu državnih žrebcev v Gradcu, pri čemer se opozarja, da je število takih konj in kobil majhno. Le prošnje za žrebeta od armadnih kobil se s primernim potrdilom od občine ali okrajnega glavarstva pošiljajo naravnost na c. kr. poljedelsko ministrstvo.

Prost promet za vigradni krompir. C. kr. urad za ljudsko prehrano naznanja, da bo za letošnjo vigradno repico z ozirom na potrebo hitrega konsuma dovoljen prost promet.

Raznoterosti.

Uš — slovanska narodna žival. Dne 20. m. m. je imelo „Hrvatsko prirodoslovno društvo“ svoje zborovanje, na katerem je predsednik Tučan naglašal, kako se je delovanje tega društva poživilo, kako je sedanji odbor reformiral svoje glasilo

„Priroda“, ki je danes zelo čitan in razširjen list. V svojem govoru pa je omenjal tudi slučaja, ki kaže, kako so pobesnili izvestni nemški znanstveniki. Najnovejša priloga nemškega popularnega časopisa „Kosmos“ — knjiga dra. K. Floerike II. „Plagegeist“ — meče tole žaljivko na slovansko pleme: „Die Laus hat sich zum slavischen Nationaltier entwickelt!“ (Uš se je razvila v slovansko narodno žival!) Kaj naj rečemo drugega, nego da so taki fanatiki res prave — uši na telesu skupnega človeštva, ustvarjenega po isti božji podobi z nalogo, da se vsi ljubijo in spoštujejo med seboj in da vsi sodelujejo kot kulturni činitelj za splošni napredek in blaginjo človeštva.

Obleka in stanovanja so naše truplo omehčala, tako, da živimo v stalnem strahu pred prehlajenjem. Pred mnogo tisočimi leti so hodili praprebivalci naše dežele le prav malo oblečeni, ali poznali niso strahu pred mrazom. Ko je postalo mrzlo, pričela je njih kri živahneje pulzirati in truplo bolje segrevati. Mi pa dobimo kašelj in influenco, ker naša kri ni navajena, odgovarjati hitro na zunanje učinke temperature. Ako pa žrelo in vrat vsak dan s Fellerjevim oživljajočim rastlinskim esenčnim fluidom z zn. „Elsa-fluid“ izmijemo, potem se navadi naša kri na to, da drži vrat topel, in to je najboljša varstvo zoper prehlajenje. „Elsa-fluid“ je domače sredstvo, ki je zlasti za občutljive ljudi neobhodno potrebno. Predvojnne cene: 12 steklenic pošilja povsod franko za samo 7 K 32 h lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsa-trg št. 67 (Hrvatsko). Dognano več kot 100.000 nezahtevanih, prostovoljno došlih zahvalnih pisem in mnogo odlikovanj. Zamore se tudi Fellerjeve milo odvajajoče Rhabarbara-kroglice z zn. „Elsa-kroglice“, 6 škatlic franko za 5 K 57 h, obenem naročiti. Te kroglice so prijetne v rabi in sigurne v učinku. Vse, ki tožijo zaradi kurjih oces, opozarjali bi na Fellerjev turistikovski obliž po 1 in 2 kroni. (ve)

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Pridna kuharica išče službe v župnišču. Naslov: Marija Grosnik, Celovec, Stolna ulica št. 21.

Staro volnino

pleteno in kvačkano, kakor staro obleko, perilo, stari gumij, vse vrste cunj, suknene odpadke in stare vreče kupuje po vsem Koroškem po najvišjih cenah trgovina s starinami in pridelki „Zum Lindwurm“ v Celovcu 12, Paulitschgasse 9, poleg „Hranilnega in posojilnega društva“. Krščanska trdka. Tudi zbirače najbolje plačujem.

Slovenci, podpirajte „Mir“ z inseriranjem!

Zahvala.

Za premnoge dokaze iskrenega sočutja povodom bridke izgube, ki nas je zadela s smrtjo našega srčno ljubljenega nepozabnega soproga in očeta, gospoda

Antona Svetina

c. kr. notarja

izrekamo tem potom vsem svojo globoko čutečo zahvalo.

Osobito se zahvaljujemo prečast. gospodom duhovnikom, gosp. predsedniku c. kr. notarske zbornice, gospodom stanovskim kolegom in prijateljem pokojnika, zastopnikom uradov in občin, učiteljstvu ter šolski mladini, olepševalnemu društvu, c. kr. orožništvu, prostovoljni požarni brambi Pliberk, kakor darovateljem prekrasnih vencev ter sploh vsem, ki so spremili dragega pokojnika na njegovi zadnji poti v Pliberk in na Vranskem.

Pliberk—Vransko, junija 1917.

Globoko žalujoči ostali.

V zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Kristusovo življenje in smrt v premišljevanjih in molitvah.

Poleg Gašparja Erharda za Slovence priredil Štefan Kocijančič.

Dva dela, d u g a izdaja.

Cena: Mehko vez. K 6.—, za družnike K 4.40, po pošti franko K 1.— več. — V dva dela trdo vez. z usnjatim hrbtom K 9.20, za družnike K 6.80, po pošti franko K 1.— več.

Podpisujte

šesto vojno posojilo

pri

Podružnici Ljubljanske kreditne banke

▼ Celovcu, Kolodvorska ulica 27

kot oficijelnem subskripcijskem mestu.

5½% amortizacijsko državno posojilo po K 92.— za K 100.— nominala.

5½% 1. maja 1927 vračljive državne zakladnice po K 93.50 za K 100.— nominala.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.

Vabilo.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu
ima svoj

občni zbor

v četrtek, dne 28. junija 1917,
ob 1/2 11. uri dopoldne, v posojilničnih
prostorih, Pavličeva ulica 7, v Celovcu.

Dnevni red:

1. Poročilo o letnem računu.
2. Volitev odbornikov.
3. Slučajnosti.

Odbor.

Podpisujte vojno posojilo!

Generaloberst Aleksander baron v. Krobatin: Napetje finančnih sil vsega ljudstva podpira heroični boj armade in jamči končno zmago.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

32. c. kr. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.
Ta denarna loterija ima 21.146 dobitkov v gotovini
v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitnik znaša

200.000 kron.

Žrebanje se vrši javno na Dunaju 26. julija 1917.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5, pri kr. ogr. loterij. dohod. ravnateljstvu v Budapešti, IX., glavni colninski urad, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Igralni načrti za kupce srečk brezplačno. Srečke se pošiljajo poštne prost.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva državnih loterij
(oddelek za dobrodelne loterije).

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno porbarva. 1 steklenica s poštnino vred K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. — Povzetje 55 h več. — Naslov za naročila:

Jan. Grolsch, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Vino kislo vodo

belo
in
rdeče

za brizganec
(Spritzer)
in namizno
zdravilno
slatino

razpošilja po povzetju

A. Oset, Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove steklenice, zamaške in sode.

Naznanilo.

Hranilnica in posojilnica v Št. Janžu v Rožni dolini naznanja vsem svojim vlagateljem, da je odbor v svoji seji dne 18. marca 1917 sklenil, od 1. julija 1917 naprej

obrestovati hranilne vloge po 3 1/2 %
in zahtevati od posojil po 4 1/2 % obresti.

Če se vlagatelji s tem sklepom čutijo prizadeti, imajo prosto voljo do 1. julija 1917 svoje vloge vzdigniti.

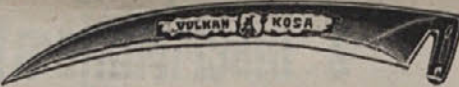
500 kron

Vam plačam, če moj pokončevalec korenin „Ela-Balsam“ ne odstrani Vaših kurjih ošes, bradavic in trde kože v treh dneh brez bolečin. Cena lončku z zajemčujočim pismom K 175, 3 lončki K 450, 6 lončkov K 750. — Na stotine zahvalnih in priznanih pisem. — Kemény, Kaschau (Kassa), I., poštni predal 12/301 (Ogrsko).

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi
oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Priznana
najboljše
kose so

„Vulkan“ kose

katere ima edinole

Jernej Hafner trgovec z
železnino
Celovec, Paradeisergasse 3
poleg gostilne „Tiger“.

Kdor še ni poskusil

neprekosljive **Gorenjske kose** naj piše takoj po njo, ker je najboljša in najbolj priljubljena vsakemu kmetovalcu. Izdelana je iz samo fine srebrno-jeklene kovine, tako, da je lahka kot pero. Kosi tudi lahko ž njo vsaka ženska ali otrok.

Dobi se edino le v

**Prvi gorenjski razpošiljalni
Ivan Savnik, Kranj
Gorenjsko.**

Dolgost in cene **Gorenjske kose** so:

cm	50	55	60	65	70	75	80	85	90	95
pesti	5	5 1/2	6	6 1/2	7	7 1/2	8	8 1/2	9	9 1/2
K	3-50,	3-70,	3-90,	4-10,	4-30,	4-50,	4-70,	4-90,	5-20,	5-50

Dobe se tudi dobri **brusni kamni**, komad 1 K, boljši K 150.

➡ Zahtevajte cenik z več tisoč slikami zastonj! ➡

Podaljšaj svoje življenje!

Svoje življenje je mogoče podaljšati, zabraniti boleznim, bolane ozdraviti, slabotne krepiti, omahujoče utrditi in nesrečne razveseliti!

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslablost živčne moči, žalost, izguha ljubih prijateljev ali svojcev, razočaranje, strah pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih vzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je pot, da postaneš vesel, da se Tvoja nava poživi, da zadobiš novo upanje, in ta pot se ti pokaže v spisu, ki ga dobi vsak, ki piše ponj, takoj in

čisto zastonj!

V tej drobni knjižici se razlaga, kako se v kratkem da brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako je mogoče izboljšati in odstraniti utrujenost, slabo razpoloženje, raztresenost, oslabetost spomina, nevoljo do dela in razne brezštevilne druge prikazni bolezni. Zahtevajte to pisanje, prineslo Vam bo upolne ure.

Naslov: **Ernst Orsech, Berlin S. W.,
Markgrafenstraße 63, odd. 477.**

Centrala za krmila

oddelek za nadomestilna krmila

oddaja za plačo v mlenje seno in slamo

ter bo surovino sama poslala. Potrebni stroji se na željo prepustijo brezplačno na posodo, tako da bi imel podjetnik le montiranje strojev in adaptacijo svojega obrata na lastne stroške izvršiti. Plača se ravna po količini in krajevnih razmerah. Interesenti, ki imajo skladišča in obratno moč, zlasti vodno moč ali elektromotor z najmanj 15 konjskimi silami, se vabijo, da svoje ponudbe do najpozneje 20. junija 1917 stavijo.

**Centrala za krmila, oddelek za nadomestilna krmila
Dunaj, I., Trattnerhof št. 1.**

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

**Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.**